

ХІ.

Пламенното желание на Стефанъ Караджа да развѣе байракъ за свобода не го оставя примиренъ и следъ този самостоятеленъ опитъ за народно възстание въ Тулчанско, и — подиръ минаване четата на легендарния Филипъ Тотю войвода на 17 май 1867 година при Свищовъ, а и следъ втората чета въ края на юний, водена отъ Панайотъ Хитовъ съ байрактаръ Василъ Левски.

Гюргево, 1868 година. Малка стаичка въ Хаджи Петровия ханъ. По стенитѣ, по масата, по леглото сж наслагани и закачени оржжия — пушки, револвери, саби и различни бойни припаси. Тукъ тупти едно велико борческо сърдце — сърдцето на Стефанъ Караджа.

„Хора, — пише З. Стояновъ¹⁾, — които сж го срѣщали по това време въ Румъния разказватъ, че той бълнувалъ денемъ и нощемъ освобождението на България, и че тая мисль станала въ него като страсть. Партений Бѣлчевъ, който преспалъ съ него въ една стая, разказва, че Караджата — това било въ сж го срѣщали по това време въ Румъния,

¹⁾ Четитѣ въ България, стр. 235.